

GIÁ CỦA PHÉP MÀU LÀ BAO NHIÊU?

Nguồn:trên mạng

Khi cô bé Tess nghe cha mẹ bàn-luận về bệnh-tình của cậu em trai Andrew, với sự hiểu biết của một cô bé mới vừa lên tám tuổi, Tess cũng đủ biết rằng em mình đang bị trọng bệnh và gia-đình đã cạn sạch túi. Và gia-đình phải chuẩn-bị dọn đến một khu chung-cư vào tháng tới, vì trong nhà không có đủ tiền để trả tiền nhà và tiền thuốc men của bác-sĩ. Đồng-thời bệnh của Andrew cần phải thực-hiện một ca phẫu-thuật thì mới có thể cứu được mạng sống cho Andrew, song với số chi-phí cho cuộc giải-phẫu rất cao, mà ngặt nỗi không có một ai trong gia-đình em vay mượn được. Và em Tess cũng hiểu rằng cha em rất là tuyệt-vọng, khi ông nói nhỏ với mẹ trong đôi mắt đăm-đĩa: *"Chỉ có phép màu mới có thể cứu được thằng nhỏ thôi!"*.

 Tess trở về phòng và lôi ra một hủ đựng kẹo bằng thủy-tinh, mà em đã bỏ vào đó với số tiền dành-dựm từ bấy lâu nay giấu kỹ trong tủ. Đoạn, cô bé mở nắp, đổ hết số tiền trong hủ ra trên sàn nhà, và đếm đi, đếm lại ba lần cho thật chính-xác. Rồi cẩn-thận bỏ hết số tiền đã đếm được vào hủ, đậy nắp lại, Tess lên ra cửa sau, chạy thẳng đến một tiệm bán thuốc tây Rexall, ở cách nhà sáu khu chung cư.

Cô bé đứng trước cửa tiệm một cách kiên-nhẫn, để gọi sự chú-ý của người dược-sĩ trong nhà thuốc tây, nhưng ông ấy mãi tiếp chuyện với những người khách-hàng khác, không một chút buồn để ý đến một cô bé con tám tuổi! Song le, cô bé quyết không chịu thua, bèn dùng chân dậm mạnh xuống sàn nhà, dẫu vậy, cũng không có tác-dụng gì. Cô ta lên giọng để tỏ ra tiếng động của sự bực-mình, nhưng cũng vô-ích. Và cuối cùng, Tess lấy một đồng tiền ken 25 xu, rồi gõ mạnh lên tủ kính, và người dược-sĩ lên tiếng một cách khó-chịu:

 "Cháu muốn gì, hỏi cô bé?" Tess chưa kịp trả-lời, thì ông ta nói ngay rằng: *"Cháu không thấy ta đang nói chuyện với người anh từ Chicago, đã xa-cách bao nhiêu năm trời nay hay sao?"*

Tess cũng đối-đáp trong vẻ bực-bội: *"Cháu cũng muốn nói chuyện với chú về đứa em trai của cháu đấy. Em ấy đang bị bệnh nặng lắm, và cháu đến đây để mua ... một phép màu-nhiệm!"*.

 Người dược-sĩ trợn tròn mắt, ra vẻ không hiểu. Rồi hỏi: *"Cháu muốn mua gì?"*. Tess khẩn-thiết giải-thích: *"Em cháu tên là Andrew, không biết cái gì đó làm cho em ấy đau-đớn trong đầu của nó lắm. Cha cháu nói rằng, chỉ có phép nhiệm-màu mới có thể cứu em được. Vậy, phép nhiệm-màu bán với giá bao nhiêu hả chú?"*.

Giọng người dược-sĩ dịu lại và nói: *"Ở đây không bán thứ đó cháu bé ạ. Chú rất tiếc không giúp cháu được!"* Tess nói với giọng van-xin: *"Nhưng thưa chú, cháu có tiền để trả mà. Nếu không đủ, cháu sẽ đi mượn thêm. Xin chú cho cháu biết giá bao nhiêu ạ?"*

Người anh của ông dược-sĩ ăn-mặc chững-chạc, đã nghe cuộc đối-thoại giữa em Tess và dược-sĩ, bèn nghiêng người xuống hỏi Tess: *"Thế em của cháu cần phép nhiệm-màu gì?"*

Tess đáp lời như muốn khóc, *"Cháu không biết ạ. Cháu chỉ biết là em bị trọng bệnh. Mẹ em nói em cần phải được mổ. Nhưng bố không có đủ tiền trả, vì vậy, cháu muốn dùng tiền của Cháu."*

 Nghe vậy, ông ta hỏi tiếp: *"Thế cháu có được bao nhiêu tiền?"*. Tess nói lớn tiếng, *"Cháu có một đô-la và mười một xu. Đó là những gì cháu có, nhưng cháu có thể mượn thêm được mà."*

Người đàn ông vừa nghe xong, mỉm cười và nói, *"Ồ, thật là trùng-hợp, một đô-la và mười một xu - một số tiền chính-xác để mua một phép nhiệm-màu cho em cháu."* Nói xong, ông cầm lấy số tiền, rồi nắm chặt bàn tay của cô bé và nói thêm, *"Cháu hãy dẫn ta về nhà cháu. Ta muốn gặp em của cháu và cha mẹ cháu, để xem ta có phép màu mà cháu cần không nhé!"*

Người đàn ông ấy chính là Carlton Armstrong, một vị bác-sĩ chuyên giải-phẫu về thân-